

ГОЛОВА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

11/10-117

09.09.2016

Прем'єр-міністру України

ГРОЙСМАНУ В.Б.

Шановний Володимире Борисовичу!

Надсилаємо адресований Вам депутатський запит народного депутата України Батенка Т. І., оголошений на засіданні Верховної Ради України 9 вересня 2016 року, для розгляду і надання відповіді автору запиту і Верховній Раді України у встановлений чинним законодавством 15-денний термін.

Додаток: депутатський запит на 2 арк. у 1 прим.

З повагою

А. ПАРУБІЙ

НАРОДНИЙ ДЕПУТАТ УКРАЇНИ

Комітет Верховної Ради України з питань паливно-енергетичного комплексу,
ядерної політики та ядерної безпеки

«06» вересня 2016 р. вих. № 55

Прем'єр-міністру України

ГРОЙСМАНУ В.Б.

ДЕПУТАТСЬКИЙ ЗАПИТ

*Щодо внесення змін до порядку фінансування
та реорганізації малокомплектних середніх
шкіл для зменшення соціальної напруги серед
мешканців Перемишлянського району
Львівської області*

Шановний Володимире Борисовичу!

10 червня 2016 року у м. Перемишляни Львівської області провели круглий стіл на тему «Доля сільських шкіл», де відбулася дискусія за участю моїх помічників, завідувача районного відділу освіти, депутатів районної ради, представників місцевої влади та громадськості, директорів шкіл, профкомів педагогів, а також ініціативних груп мешканців сіл. Основна проблема, яка лягла в основу дискусії – пошук можливостей для збереження шкіл у сільській місцевості.

1 вересня Уряд перестав фінансувати малокомплектні середні школи – це ті, де навчається менше 25 дітей. Слід зазначити, що понад 65% усіх шкіл – це сільські школи, в яких навчається третина дітей. На сьогодні у Перемишлянському районі є 9 шкіл, які підпали під цю категорію.

Яскравим прикладом майбутньої освітньої реформи у районі є Тучненська ЗОШ І-ІІ ст. у якій з 1 вересня 2016 року навчається 23 учні, а наступного навчального року понад 25 учнів. Відповідно до законодавства з початку цього навчального року ця школа не фінансуватиметься за рахунок освітньої субвенції. Тому, ініціативна група мешканців, батьків майбутніх учнів підняла цю проблему та як й мешканці інших сіл, вимагають змін до законодавства, щоб наступного року школа мала право на існування.

Я погоджуюсь щодо необхідності покращення та реформування освіти. Дійсно Конституція гарантує кожному рівний доступ до освіти. Але допоки

держава є неспроможною забезпечити якісну середню освіту у невеликих сільських школах, доти ми маємо дати шанс активним місцевим громадам зберегти школу у сільській місцевості. Хочу зазначити, що з дев'яти шкіл у Перемишлянському районі, ініціативні групи навколо тільки двох шкіл підняли питання щодо збереження школи (с. Тучне, Селиська та Під'ярків).

Але повертаючись до піднятої проблеми, хочу підкреслити ще один болючий момент, цитуючи Міністра освіти та науки України Гриневич Лілію Михайлівну, додам, що дійсно, «лише коли є і дорога, і автобус, і краща школа, куди можна довозити дітей, – можна закривати сільську малокомплектну школу». На сьогоднішній день держава не забезпечила ні дорогами, а також повноцінно не реалізувала державну програму «Шкільний автобус».

Рішення бачу у наступному. Беручи до уваги польський досвід реформування, де оптимізація освітньої системи відбувалася за тим же принципом, який планують запровадити в Україні – закриття або реорганізація шкіл з малою кількістю учнів, створення опорних шкіл, впровадження безоплатного довозу до навчальних закладів. В останньому випадку поляки теж спершу пішли шляхом програми «Шкільний автобус», однак пізніше зрозуміли, що вигідніше домовлятися із перевізниками, аніж утримувати окремо водіїв і витратитися на ремонт транспорту. У Польщі освітня субвенція покривала в середньому дві третини від необхідного фінансування малокомплектних шкіл. Решту коштів виділяла гміна (у нашому випадку ОТГ або громада), яка окрім забезпечення діяльності школи має право здійснювати доплати до вчительської зарплатні. Жителям сіл, які категорично виступали проти закриття шкіл, запропонували наступний варіант. Держава забезпечує базове освітнє фінансування, вчителі отримують меншу зарплату, ніж їхні колеги зі звичайних шкіл, а частину робіт виконують батьки учнів на волонтерських засадах.

З огляду на викладене, зважаючи на підсумки круглого столу, звертаюся до Вас із пропозицією внести зміни до законодавства та нормативно-правових актів щодо пропорційного розподілу освітньої субвенції для малокомплектних шкіл, якщо це рішення підтримає громада села, а згодом і районна рада. Наприклад, як модель – школа в якій навчається 23 учні, і громада (чи районна рада) зможе забезпечити фінансування 2 учнів, у такому випадку держава мала б профінансувати з освітньої субвенції (пропорційно) навчання цих 23 учнів, а громада 2 учнів. Також, прошу розглянути інші варіанти вирішення цієї проблеми, адже на сьогодні маємо ситуацію, що держава не може забезпечити рівний доступ до освіти (опорні школи, «шкільний автобус» та ін.) – повинна розглянути можливість громадам зберегти школи у сільській місцевості.

Враховуючи вищезазначене, керуючись статтею 15 Закону України «Про статус народного депутата України», прошу повідомити про результат розгляду даного запиту і прийнятті згідно нього рішення. Також надіслати на електронну адресу: batenko.taras@gmail.com копію листа-відповіді.

З повагою

Батенко Т.І.
№ 321